கோதாவரிக் குண்டு

பழைய பேப்பர்க்காரன் தராசு தெய்வீகக் கொல்லன் கைவேலை. ஆனையை வைத்தால் ஆறு பலம் காட்டும். ஆறுமாச தினசரிக் காகிதம் எந்த மூலை? கண்ணில் விளக்கெண்ணெய் போட்டுக் கொண்டு இப்பால் அப்பால் திரும்பாமல் தவம் புரிந்து முள்ளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"அம்மா இருக்காளோ?" என்று அந்தச் சமயம் பார்த்துக் குரல் கேட்டது. நிமிர்ந்தேன். காதுக்குக் காது புன்னகை நீள அந்த அம்மாள் நின்று கொண்டிருந்தாள். பெயர் கங்காவோ, கோதாவரியோ-சரியாக ஞாபகம் இல்லை. ஏதோ நதியின் பெயர்தான். இடுப்பில் எதையோ இடுக்கி, அதை முந்தானையால் மறைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"உள்ளே இருக்கா-போங்கோ" என்றேன். கச்சம் ஆட-, கூடத்தைக் கடந்து உள்ளே போனாள் அம்மாள்.

தராசு முள்ளைப் பார்த்தேன். தெய்வீக முள்ளாயிற்றே அது! அறுபது காகிதமானால் என்ன? அரைக் காகிதமானால் என்ன? நடுநிலை பிசகுமோ!-ஹூம் நமக்கென்று சொந்தமாகத் தராசு வைத்துக்கொள்ள எப்போது காலம் வரப்போகிறதோ, கை வரப் போகிறதோ, ஈசுவரா!

கடைசி வாக்கியத்தை வாயைவிட்டே சொல்லி விட்டேன். இப்படி ஏமாறுவதை எந்தப் புழுதான் சகிக்கும்?

"சாமி! இந்தத் தராசைப் பார்த்து இப்படிச் சொல்றீங்களே.

எளுதின கார்டுக்கும் எழுதாத கார்டுக்கும் வித்தியாசம் காட்டும் சாமி. உங்களுக்குச் சந்தேகமா இருந்தால் கடையிலே போய் ஒரு தராசை வாங்கிட்டு வாங்க.என்னாத்துக்குப் பொல்லாப்பு?"

கடைக்குப் போக ஏது நேரம்? அதுவும் காலையில் ஒன்பதரை மணிக்கு வியாபாரத்தை கவனிப்பானா, தராசைக் கடன் கொடுப்பானா கடைக்காரன்? இன்னும் அரைமணிகூட இல்லை, ஆபீசுக்குக் கிளம்ப, குளித்துச் சாப்பிட்டாக வேண்டும்! ஏதாவது காசைக் கண்ணால் பார்த்தால் போதும் போலிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் ஞாயிற்றுக் கிழமையை விட்டு 'வீடு போ போ, ஆபீஸ் வா வா' என்கிற வியாழக் கிழமையாகப் பார்த்துப் பழைய காகிதம் விற்க உட்காருவானேன்! இருள் இரண்டு மூன்று உருவத்தில் பயமுறுத்துகிறது. மின்சார பில் கட்டும் கடைசித் தேதி கடந்து இரண்டு மாதங்களாகிவிட்டன. இன்று காட்டாவிட்டால் இருள் கவிந்துவிடும், 'தக் தக் தக்' கென்று குதித்து, ஏற்றின ஒரு நிமிஷத்தில் அணைந்து விடுகிற அரிக்கேன் விளக்கோடு போராட முடியாது. பெண் முகத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு உள்ளே உட்கார்ந்திருக்கிறாள். பள்ளிக்கூடம் போக மாட்டாளாம். ஏதோ சாமியாருக்கு எட்டணாக் கொடுக்க வேண்டுமாம். இது வாரப் பிடுங்கல், கொடுக்கிற சம்பளம் பற்றா தென்று, போன மகான்களின் பேரையெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு வரி வைக்கிற கான்வென்ட் பள்ளிக்கூடத்துப் பிடுங்கல். எட்டணா இல்லாமல் இன்று அவள் அமைதியைக் காண முடியாது.

ஆறு மாசத் தினசரித் தாள்கள் வாரப் பத்திரிகைகள் எல்லாமாகப் போட்டு ஆறரை ரூபாய் வந்தது.

"எத்தனை கொடுத்தான்?" என்று பேப்பர்க்காரன் போன கையோடு வந்தாள் கௌரி.

"ஆறரை ரூபாய்."

"ஆறுமாசப் பேப்பருக்கா?"

"இப்ப ஏன் பதர்றே! அவன் இருக்கிற போதுன்னா பதறியிருக்

கணும்."

"நான் உள்ளே பேசிண்டிருந்தேன்!"

"அப்ப இங்கே வந்து பேசாதே."

"பேசலெ, எனக்கு இரண்டு ரூபாய் வேணும்."

"இரண்டு ரூபாயா! என்னத்துக்கு?"

"வேணும்."

"எலெக்ட்ரிக் பில் மூணே கால் ரூபாய்; உன் பொண்ணுக்கு எட்டணா. உனக்கு இரண்டு ரூவா. மீதி முக்கால் ரூபா வச்சிண்டு நான் என்ன பண்ணுவேன்? டிபன், வெத்திலை, சீவல், பஸ்ஸு!"

"டிபன் கட்டி வைச்சிருக்கேன்-மிளகு அவல் பண்ணி."

"காப்பி?"

"தர்மாஸ் பிளாஸ்கிலே போட்டு வைச்சிருக்கேன்."

"வெத்திலை பாக்கு?"

"அதுவும் மடிச்சு வைச்சிருக்கேன்."

"சரி, வியாழன், வெள்ளி, சனி, மூன்று நாட்கள் பஸ்ஸுக்கு ஆச்சு. திங்கட்கிழமை என்ன பண்றது?"

"அதுக்கு இப்ப என்ன? அப்புறம் பார்த்துக்கலாம்."

"எப்படி பார்த்துக்கிறது?"

"பாட்டுக்கார சுப்பிரமண்யய்யரைப் போய்க் கேட்கிறது."

ஸட்த நாடியும் ஒடுங்கிவிட்டது எனக்கு. என் வாயை மூடி முத்திரையிடப் பாட்டுக்கார சுப்பிரமண்யய்யரின் பெயரை கௌரி உபயோகிக்கிற வழக்கம் இரண்டு வருஷங்களாக வலுத்து வருகிறது. பாட்டுக்கார சுப்பிரமண்யய்யர் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்தாறாம் வருஷம் பத்து ரூபாய் நாளைக்குக் கொடுப்பதாக வாங்கிப்போனார். நாளைக்கு என்று மனச்சுவரில் செதுக்கிவிட்டுப் போய்விட்டார். கடன் கேட்காது போச்சு என்பார்களே என்று தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்

தொன்பதாம் வருஷத்திலிருந்து அவரைக் கேட்கத் தொடங்கினேன். ஓடி ஒளிந்தார், குழைந்தார், கெஞ்சினார். காசை மட்டும் இளக்கின பாடில்லை.

கடைசியில் ஒருநாள் வந்தார். "தலை வாசல்" ஆபிஸில் மானேஜர் உங்களுக்கு வேண்டியாவாளாமே. என் பையன் படிப்பை முடிச் சுட்டான். ஒரு வருஷமாச்சு. நூறு மனுப் போட்டாச்சு. வேலை கிடைக்கலே...நீங்க அவர்களைப் பார்த்து..." என்று கெஞ்சினார். 'சரி' என்றேன். இப்போது நான் அவரைக் கண்டு ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறேன். "இந்தத் தலைவாசல் மானேஜரை..." என்று என் தலையைக் கண்டதுமே ஆரம்பித்துவிடுகிறார். அவருடைய குடுமியையும், பச்சை சைக்கிளையும் ஒரு மைலுக்கு அப்பாலே அடையாளம் கண்டு என் கால் மிக அருகேயுள்ள சந்தில் பதுங்கி விடுகிறது. "அந்த...தலை வாசல் மானேஜரை" என்று மனசில் குரல் எழுந்து விரட்டுகிறது.

"எதுக்கு இரண்டு ரூபாய் உனக்கு?"

"கங்காபாய் கேட்கிறா...இப்படி வாங்கோ" என்று குரலை உயர்த்தினாள் கௌரி.

கங்காபாய் வந்தாள். இரட்டை நாடி சரீரம். தலையில் பாதி நரை. இடையில் கச்சம்போட்ட புடவை. கழுத்தில் கருக மணி. தலையை வாரிப் பின்னிப் பின்னால் சக்கரக் சுட்டு கட்டியிருந்தது. வயது ஐம்பது இருக்கும். முந்தானையிலிருந்து ஒரு வெண்கலப் பானையை எடுத்து முன்னால் வைத்தாள்.

"இந்தக் கோதாவரிக் குண்டை வச்சிண்டு இரண்டு ரூபய் கொடுக்கச் சொல்றா" என்றாள் கௌரி.

கோதாவரிக் குண்டு பெரிய குண்டு. பட்டணம் படியால் இரண்டு படி அரிசி வடிக்கலாம். புளி போட்டுத் தேய்த்துப் பளபளத்தது.

"நீங்கதானே இரண்டு மாசம் முன்னால் ஒரு ரூபாய் வாங்கிண்டு போனது ஒரு வெங்கலப் பானையை வச்சு?"

"ஆமா. அது நாச்சார் கோயில் போனி. ஒரு படி பானை!"

"அதையே இன்னும் மீட்டுக்கலையே!"

"ஒரு மாசத்திலே இது, அது இரண்டையும் மீட்டுக்கறேன். இப்ப எனக்கு ரொம்ப முடை.

நான் அரைமணி முன்னால்தான் அந்த நாச்சியார் கோயில் பானையைப் பார்த்தேன். சமையல் உள் அலமாரிக்கு மேல் மாம் பலகைப் பரண்மீது அது கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டு மாசமாகத் தினமும் அதைப் பார்த்து வருகிறேன். பிள்ளையார் சதுர்த்தியன்று இரண்டு மூன்று விருந்தினர்கள் வந்தபோது கௌரி அதை எடுத்து உலைவைத்த ஞாபகம்கூட வருகிறது.

"இரண்டு மாசமாச்சு. ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்துச் சின்னப் பானையை மீட்க முடியலே. இது வேறேயா?"

"நீங்க ஒன்றும் வித்தியாசமாக நெனச்சுக்கப்படாது. இன்னும் பதினைஞ்சு நாளிலே நான் வந்து இரண்டையும் மீட்டுண்டு போகலேன்னா, ஏன்னு கேளுங்கோ."

"வாண்டாம்மா...நீங்க பேசாமல் எடுத்துண்டு போங்கோ... இங்கேயே முடை கழுத்தைப் பிடிக்கிறது. ஒண்ணும் சௌகரியப் படாது."

"நீங்க அப்படிச் சொல்லப்படாது."

"சொல்லப்படாதுன்னா! நீங்களே தானே பார்த்துண்டிருந்தேள், பேப்பர்க்காரன்கிட்ட போட்டுட்டு வாங்கினதை" என்று குளிப்பதற்காகக் கொல்லைப் பக்கம் நடையைக் கட்டிவிட்டேன். ஒரு நிமிஷத்துக்குள் அங்கே வந்து சேர்ந்துவிட்டாள் கௌரி.

"இரண்டு ரூபாய் இல்லேன்னா ஒரு ரூபாயாவது கொடுங்கோங்கறா..." என்று இழுத்தாள்.

"ரூபாயும் கிடையாது; பீப்பாவும் கிடையாது."

"ரொம்பக் கெஞ்சறான்னா."

"நான் யார்கிட்டே கெஞ்சறதுன்னேன்..." என்று உருட்டி

விழித்தேன். "நாலு மணிக்கு ஒரு டீ சாப்பிடுவோம்னா வெறும் பையிலே கையைவிட்டு ஆட்டவேண்டியிருக்கு. ஒரு ரூபாய் கடன் கொடுக்கிறாளாம். இப்ப ஒன்றும் கேட்காதே. நாழியாச்சி குளிக்கணும்."

குளித்துவிட்டு வந்த பிறகு கங்காபாய் கூடத்திலேயே நின்று கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன்.

முகத்தைச் சிணுங்கிக்கொண்டே அடுக்களைக்குள் திரும்பி விட்டேன்.

"என்ன?"

"ஏன் இப்படி எரிஞ்சு விழணும்? இல்லாமதானே வந்து கேக்கறா."

"இங்கேயே இல்லே."

"ம்க்கும், இல்லே. அவ என்ன வெறுமே கேட்கிறாளா? ஈடு வச்சுத்தானே கேக்கறா. இன்னிக்குக் கடைத்தெருவுக்கு எடுத்திண்டு போய்க் கேட்டால் முப்பது ரூபா விலை சொல்லுவான் அந்தக் கோதாவரிக் குண்டுக்கு. அதை வைச்சு ஒரு ரூபா கேக்கறாள்னா ஒருத்திக்குத் தலை போகிற முடையாகத்தானே இருக்கும்."

"ஆமாமா."

"உங்களுக்கு இரக்கமே கிடையாதுன்னா. பாட்டுக்கார சுப்ரமண்யய்யர்னா பத்தும் இருபதுமாகத் தூக்கிக் கொடுத்துட்டு அலையலாம். தேமேன்னு பாவம், ஏழை மூணு வீசை வெங்கலத்தை வச்சு ஒரு ரூபாய் கேக்கறது—அதுக்கு இவ்வளவு மாலாசு பண்ணத் தெரியறது."

பளிச்சென்று முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். "இரு பாரு, வேணும்னா ஒரு ரூபா வாங்கிண்டு போகச் சொல்லு. அதையும் பத்து நாளிலே திருப்பிக் கொடுத்திடணும்" என்று ரூபாயைக் கொடுத்தேன்.

கூடத்துக்குப் போனவள் இரண்டு நிமிஷங்கள் கழித்துத் திரும்பி வந்தாள். கையில் பளபளவென்று கோதாவரிக் குண்டு மிளிர்ந்தது.

"சேட்டுக் கடையிலே வச்சா பத்து ரூபாய் கொடுப்பான் இதுக்கு. தெரியுமோல்லியோ?" என்று அதைக் கீழே வைத்துத் தூக்கியும்

சுற்றியும் குழந்தையைக் கொஞ்சுகிறாப்போல் பார்த்தாள் கௌரி.

"ம்..ம். பத்து ரூபா கொடுப்பான். வட்டியும் பதினைஞ்சு ரூபா வாங்குவான்."

"பாவம். என்ன கஷ்டமோ தெரியலை. இதை வச்சு ஒரு ரூபாய் வாங்கிண்டு போறதே. அகமுடையான் வழியாயிருந்தான்னா இப்படிக் கஷ்டப்படுமோ பாவம்..."

"தத்தோஜி ராவ் அப்படி ஒன்றும் வழியில்லாத ஆளில்லை. அவரும் ஏதோ சம்பாதிக்கத்தானே செய்யறார்."

"இதென்ன சம்பாத்தியம் சாதகபட்சி மாதிரி! போய், ஓடியாடி முண்டியடிச்சுச் சம்பாதிக்கணும். இவாளுக்குத் துவரம் பருப்பே ஒரு மூட்டை வேணுமே மூணு மாசத்துக்கு."

"அவர் புத்தி, படிப்புக்கு அவ்வளவுதான் முடியும்."

எனக்குப் பரிமாறும்போது கோதாவரிக் குண்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் கௌரி. நவராத்திரி வருகிறது. ஒன்பது நாட்களில் ஒரு நாளாவது அதை அடுப்பில் வைக்காவிட்டால் அவளுக்கு அமைதிவராது.

ஆபீஸ் போகும்போது கொங்கணேசுவரன் கோவில் வாசலைப் பார்த்துக்கொண்டே போனேன். வழக்கம்போல் தத்து அங்கே உட்கார்ந்திருந்தார். முகத்தில் என்றும் மாறாத புன்சிரிப்பு. தத்துவைப் படத்தில் எழுதிப் பார்க்க வேண்டும். முகமும் உடலும் அவ்வளவு அமைப்பு. இரண்டு பகுதியாக விரிந்து தெரியும் மார்பு. குழந்தை வயிறு. அகன்ற தோள். நடுத்தர உயரம் முகத்திலும் பழைய பீஷ்வாக்களைப் போல ராஜகளை. தொங்கு மீசை. ஐம்பத்தைந்து வயதிருக்கும். ஆனால் நாற்பது வயதுதான் மதிக்கலாம். ஒரு நரை காண முடியாது. கங்காவுக்கு ஐம்பது வயது என்பது பார்த்த மாத்திரத்தில் தெரியும். அவள் கணவர் என்ற உறவினால்தான் அவருக்கு வயது ஐம்பதுக்கு மேல் என்று ஊகம் செய்ய முடிகிறது. இல்லாவிட்டால் நாற்பது தான் மதிப்பு.

கொங்கணேசுவரர் கோயில் திண்ணையைவிட்டு அசைய

மாட்டார் தத்து. அங்கே வந்துதான் அவரை அழைத்துப் போவார்கள், அவர் இனத்தைச் சேர்ந்த புரோகிதர் யாராவது. புரோகிதத் தொழிலுக்கான படிப்போ, நெட்டுருவோ தத்துவுக்குத் தெரியாது... சும்மா எடுப்பாளாகத்தான் போவார். ஓர் அணா, இரண்டு அணா தட்சிணைக்குக் கை நீட்டுவார். சாப்பிடச் சொன்னால் சாப்பிடுவார். கோயில் திண்ணைக்கு வந்து கால்மேல் கால் போட்டுத் தொங்கு மீசையைப் பாம்பு விரலால் கோதிக் கொண்டே உட்கார்ந்து விடுவார்.

இரவு வேளைகளில் எங்காவது மடத்தில் பஜனை நடந்தால் ஒரு மிருதங்கத்தை வலது கையால் அணைத்துக் கொண்டு போவார். 'திம் திம் தரு திம் திம் தரு' என்று ஒரு சொல்லை வைத்துக்கொண்டே எல்லாத் தாளங்களும் வாசித்து விடுவார். அதைத்தவிர 'தகஜுணு தொம்' என்று மூன்று முறை திருப்பி மோரா வைப்பார். மற்றபடி தாளத்தைப் பற்றி ஒரு பாவமும் தெரியாது. ஆனால் நாதத்தில் மட்டும் ஒரு சுகம் இருக்கும்-அவருடைய புன்சிரிப்பைப்போல.

மனுஷனுக்குக் கோபமே வராது. திட்டினாலும் புன் சிரிப்புத் தான். வேகமாக நடக்கமாட்டார். வியக்கமாட்டார். அதிர்ந்து பேச மாட்டார்.

கோவிலுக்குப் பத்து வீடுதாண்டி அவர் வீடு, சொந்த வீடுதான். வாடகை கொடுத்து எப்படிக் கட்டுப்படியாகும் அவருக்கு? தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த வீடு. ஆனால் வீடு என்று கண்டுபிடிக்க ஓர் அளவாவது ஆராய்ச்சி ஞானம் வேண்டும். தெருவைவிட நாலு அடி உயர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய மேடை. பெரிய வீட்டின் அடித்தளமாக ஒரு காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும் அது. அந்த மேடையின் பின் கோடியில் கறுப்பும் நரையும் ஓடிய ஒரு சுவர் தெரியும். வீடு இருந்ததன் கடைசிச் சின்னமும் அத்தாட்சியுமாக இருந்த ஒரே அறையின் சுவர் அது. அதில்தான் கங்காபாய் சமையல், தூக்கம் முதலிய காரியங்களைச் செய்துகொண்டு மற்றப் பொழுதுகளில் அந்தப் பெரிய மேடையைக் கடந்து வந்து தெருவில் இறங்கும் படியில் உட்கார்ந்திருப்பாள். நான் அந்த வீட்டைக் கடக்கும்பொழுது அவள் கையில் ஏதோ பொட்டணத்

துடன் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டிருந்தாள்... நாம் கொடுத்த ஒரு ரூபாய் வீண்போகவில்லை. ஏன் இவ்வளவு அற்பத்தனமாக மல்லுக்கு நின்றோம், கேவலம் இந்த ஒரு ரூபாயைக் கொடுக்க! எனக்கே ஏன் என்று புரியவில்லை. மனிதனுக்கு அற்பத் தனம் வர நேரம் போது ஏது?

கங்காபாயின் புடவையில் கண்ணுக்குத் தெரிந்து பதினைந்து ஒட்டுக்களாவது இருக்கும். தத்தோ ஜியின் பஞ்ச கச்சத்தில் அதற்குக் கூடுதலாக நாலு இருக்குமே தவிரக் குறைவாக இராது. நல்ல வேளையாகத் தத்து சாப்பாடே வேலையாக இருக்கிற ஒரு தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்தாரே- அதுவரையில் அதிர்ஷ்டம். அந்த வேலைக்குக் கூலிகூட உண்டு. ஆனால் அதுகூட இப்போது நலிந்துவிட்டது. புரோகிதர்களுக்கு முன்மாதிரியெல்லாம் சாப்பாடு யார் போடு கிறார்கள்? ஒரு சடங்கு என்றால் வேட்டி துண்டு வாங்குவதும் மலையேறிப் போய்விட்டது. இல்லாவிட்டால் தத்துவின் வேட்டி வேட்டியாயில்லாமல் சல்லடையாக இருப்பானேன்? மந்திரம் தந்திரம் தெரிந்த புரோகிதராக இருந்தாலாவது ஏதோ காலத்தை ஓட்டலாம் என்ற நம்பிக்கைக்கு இடமிருக்கும். வெற்று ஆளுக்கு என்ன பயன்?

படைத்தவன் வயிற்றுக்குப் படைக்காமலா இருப்பான் என்று வேதாந்தம் பேசுகிறார்களோ, தெரியவில்லை வயிற்றுக்குப் படைக்கிற வெண்கலப் பானையே அடகுக்குப் பெயர்ந்துவிட்டது.

ஒரு ரூபாய் கொடுக்க ஏன் இவ்வளவு தகராறு செய்தோம்? கோதாவரிக்குண்டே இல்லாமல், ஒரு ரூபாய் ஏன் கொடுத்திருக்கக் கூடாது?.... எப்பொழுதும்போல் என் பின் புத்தி இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

கங்காபாயைப் பார்த்த இடங்களெல்லாம் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. எங்கே கலியாணம், எங்கே அன்னதானம், எங்கே சமாராதனை என்று போய்விடுவாள். சின்னதோ பெரியதோ எந்தக் கலியாணமாயிருந்தாலும், சம்பந்திகள், பிரமுகர்கள், நண்பர்கள் இந்தக் கூட்டமெல்லாம் சாப்பிடட்டும் என்று அடிவண்டல் பந்திக்காகத் திண்ணையில் காத்துக்கொண்டிருக்கிற கும்பலில் கங்காபாய் ஒரு பூனா

டம்ளரோடு உட்கார்ந்திருப்பாள். கோவிலில் நவராத்திரி சமாராதனை என்றால் அங்கே அவளை முன் பந்தியில் பார்க்கலாம். ஒன்றும் கிடைக்காவிட்டால் ஏதோ அவலோ, பொரியோ இடித்துக் கறுப்புத் தகரடப்பாவில்போட்டு விற்க வந்துவிடுவாள். இன்று அதற்குக் கூட வழியில்லை போலிருக்கிறது.

தத்துவின் முப்பாட்டன்மார்கள் அரண்மனையில் புரோகிதம் செய்தவர்களாம். இந்த நாச்சியார் கோவில், கோதாவரிக் குண்டு களெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் சேர்த்த சொத்தாகத்தானிருக்க வேண்டும். தத்துவின் படிப்புக்கு இருப்புச் சட்டிகூட தானம் கொடுக்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு மட்டமாகக் கொடுக்கவும் தோன்றாது, அவரைப் பார்த்தால். ஆள்தான் மீசையும் பளபளப்புமாக ராஜ கம்பீரமாக இருக்கிறாரே. அப்பனே! ஏழையாகத்தான் படைத்தாயே கச்சலாக, கருவலாக, நாய் பிடுங்கினாற் போல் படைக்கப்படாதோ! இப்படியா வாட்ட சாட்டமாக, மீசையும், வடிவுமாகப் படைக்க வேண்டும்! தானம் கொடுக்கிறவனுக்குக் கொஞ்சமாவது இரக்கம், அனுதாபம் வர வேண்டாம்! அச்சாரம் கொடுத்துப் பண்ணினாற் போலப் படைத்துவிட்டு, அதிர்ஷ்டத்தையும் புத்தியையும் கழித்து விட்டு...சை! கடவுள் இவ்வளவு சராசரிக்குக் குறைவான படைப் பாளியா?

"என்னய்யா! பிரமாத யோசனையா இருக்கு இன்னிக்கு! என்னமோ சுவரைப் பார்க்கிறீர்! தரையைப் பார்க்கிறீர்! கொஞ்சம் எழுதறீர்! நிற்கிறீர்!" என்று கத்தினான் சிரஸ்தார் பக்கிரிசாமி.

"ஒன்றுமில்லை. நீ உன்னுடைய வேலையைப் பாரு!"

"என்ன சொல்லேன்! நானும் தெரிஞ்சுக்கறேன்!"

"தெரிஞ்சு என்ன பண்ணப் போறே? இந்தாடாப்பா கஷ்டப் படாதேன்னு பத்து ரூபாயைத் தூக்கிக் கொடுத்திடப் போறியா?"

"ஓகோ-அப்படியா சமாசாரம்! என்ன இப்படி? தேதி பத்துதானே ஆச்சு! அதுக்குள்ளியும் அள ஆரம்பிச்சிட்டியே. ஏனப்பா! எனக்குப்

பத்தும் அஞ்சும் கொடுக்க இயலாது. இரண்டு நாள் பொறுத்துக்க! நானும் அப்ப உன்னோட சேர்ந்து அளுவறேன்!''

"ஏன்! நீ நியூஸ் பேப்பர் எல்லாம் மாசா மாசம் போட்டுடறியோ?''

"ஓகோ அதுவும் ஆயிடிச்சா? பலே ஆளுடாய்யா!'

மத்தியான மிளகு அவல் சாப்பிடுகிறாற்போல் கூட இல்லை.

வழக்கம்போல் ஆபீஸ் கடையைக் கட்ட ஆறு மணியாயிற்று. மத்தியான டிபனை ஜடாராக்னி துரும்பை எரிக்கிறாற்போல் எரிந்துவிட்டு வயிற்றில் குமைந்தது. மணிக்கூண்டு ஹோட்டலை நினைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தேன். ஹோட்டலுக்குள் நுழையப் போகிற சமயம், ஹோட்டல் வாசலிலிருந்த வெற்றிலை பாக்குக் கடைக்கு முன்னால் நின்று மேல்நோக்கி மணிக்கூண்டின் முள்ளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் தத்தோஜி-மீசையும் ஒட்டுப் போட்ட பஞ்ச கச்சமுமாக. காரும், பஸ்ஸும் நடையுமாக உலகம் தெற்கேயும் வடக்கேயும் விரைந்து கொண்டிருந்தது. தத்து சாவகாசமாக நின்று மணி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். மணி பார்க்கும்படியாக என்ன அவசரம் அவருக்கு? இல்லை மணிக்கூண்டு என்ற அதிசயத்தைத்தான் வியந்து கொண்டிருக்கிறாரா?

"என்ன ராயர்வாள்!'' என்று கூப்பிட்டேன். ஏதோ சிறு கருணை வெள்ளம் என் மனதில் ஊற்றெடுத்த சமயம் அது.

தத்து திரும்பினார். என்னைப் பார்த்தார். புன்சிரிப்பைப் பெரிது பண்ணினார். "கோடி வீட்டு சாரா! நமஸ்காரம் சார். பேட்டியே கிடைக்கமாட்டேங்கிறதே'' என்று அருகே வந்தார்.

"எங்கே இவ்வளவு தூரம்! மணிவேறு பார்க்கிறீர்! என்ன சேதி?''

"சும்மாத்தான் வந்தேன். வீட்டிலே வரச்சொன்னாள்.''

"யாரு?''

"என் சம்சாரம். பயாஸ்கோபுக்குப் போயிருக்கா- மூணு மணி ஆட்டத்துக்கு. ஆறேகால் மணிக்கு வருவாளாம். முடிஞ்சா வந்து

அழச்சிண்டு போங்களேன்னாள். அதுதான் இப்படி வந்தேன்."

"சினிமாவுக்கா போயிருக்கா?"

"ஆமா-இந்தக் கொட்டகையிலேதான்..."

"நீங்க போகலியா?"

"ஒரு டிக்கட்டுக்குத்தான் காசு இருந்தது. அதுவே சான்ஸாகத் தான் அவளுக்குக் கிடைச்சுதாம்."

"அதுக்கா நீர் கூடப்போக வேண்டாமோ...?"

"இல்லே சார். சொல்றேன், கேளுங்களேன். காலமே ரெட்டிப் பாளையத்திலேந்து மல்லிகைப்பூ கொண்ணாந்தா ஒரு பொம்பிளை. பெரட்டாசி மாசம் மல்லிகைப்பூ வர்றது ரொம்ப அபூர்வம் இல்லியா? என் சம்சாரம் சடக்குனு ஒரு சேர் வாங்கிப்பிட்டா, தலைப்பிலே பூவைக் கொட்டிக்கிட்டு உள்ளே போய்ப் பாத்திருக்கா. சில்லறையில்லை. காலமே பூவை வாங்கிப்பிட்டுத் திருப்பிக் கொடுப்பாங்களோ? பக்கத்து வீடுங்கள்ள கேட்டிருக்கா. கிடைக்கல்லெ. அப்புறம் ஏதோ பாத்திரத்தை எடுத்துக்கிட்டு ஒரு வேண்டியவா வீட்டிலே வச்சு, ஒரு ரூபா வாங்கிண்டு வந்தா. மல்லிப்பூ பத்தணாத்தான், மீதி ஆறணா இருந்தது. என்ன செய்யலாம்னு கேட்டா, புதுப்படம் இன்னிக்கு வருதாமே. பார்த்திட்டு வாயேன்னேன். சரின்னு புறப்பட்டு வந்தா, அழைச்சிண்டு போகணும்!"

'அட துடகாலிகளா?' என்று கத்த வாயெடுத்தேன்.

'வாயை மூடு-அவசரக் குடுக்கை' என்று யாரோ பல்லைக் கடிக்கும் குரல் கேட்டது. யார் என்று திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. குரல் என் உள்ளேயிருந்து கேட்ட குரல்தான்.

'புத்தி புத்தி' என்று மனசு கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டது.

"காப்பி சாப்பிடலாம், வரீறா?" என்றேன். தத்தோஜி மறுக்காமல்

வந்தார்.

வீட்டுக்குப் போனபோது, கௌரியின் தலையில் மல்லிகைச்சரம் மோகன வேடு கட்டியிருந்தது, 'உங்களுக்குன்னு கொண்டு வந்தேன் மாமி' என்று கங்காபாய் கொடுத்துவிட்டுப் போனாளாம்.

ரெட்டிப்பாளையம் மல்லிகைப் பூவின் வாசனை உலகத்தில் வேறு எந்த மல்லிகைக்கும் கிடையாதே, அப்பா! என்ன மணம்!

✡ ✡ ✡